LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alatt küldendő.	Pest, decz. 22. 1867. 38. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Egy vitéz honvédtábornok programmja.

Ha már amnestiát kaptam?
Illő hogy érte szolgáljak, —
S a kétfejü sasos zászló
Többsége pártjára álljak.
Itt ugy sem kell semmit tenni,
Csak szavazni s után menni —

Oly seregnek, melynek épen
Fa kard sincsen a kezében.
És a melynek komendánsa —
A kvóta fö adjutánsa!
„Jobbra át“ hát cserepárom!
Bármit mondjon is **Komárom**!

Ki mit kap a miniszterektől karácsoni ajándékba?

A miniszterelnöktől.

Az országgyülés: egy törvényjavaslatot, mely szerint 47 ezer ujjonczot kell megszavaznia a jövő évre, akár tetszik, akár nem, de muszáj.

A majoritás: nehány nyájas mosolyt és kézszoritást, szavazati készségének elöleges megjutalmaztatásaul.

Perczel tábornok: kinek oly igen fáj a foga egy kis magyar hadseregre . . . egy batalion honvédet, — kivágva kártyapapirosból.

Az igazságügy minisztertől.

Hlavács ur: a megyei jegyző-könyvek megherélője és befeketitője dicsérő diplomát jeles hazafiságaért.

A cultus minisztertől.

A nemzet: azt a szabadságot, mire Madarász azt mondta hogy „hol van hát“ és a mely szabadságot az óta Ludas Matyi lámpással keresi a jobboldalon, de nem találja. —

Szász Károly: azon biztositást, hogy ha kálomistából pápistává lesz, püspök is válhatik idővel belőlle.

A fináneczminisztertől.

Besze János: egy rongyos papiros hatost azon egy pár ezer millió státus adósságnak kamatjából, mely adóságba szerinte mi zavartuk bele Ausztriát.

Ezenkivül egy darabot azon másfél meszelnyi aranyból, melyet generáliskodása és Kassa alóli megfutamodása alkalmával az inge alatt vitt be Debreczenbe, de a mit még azon este el is kártyázott szerencsésen.

Végre egy kis kilátást az ó-budai prefektusságra, ha a miniszter tanácsossági kándidátió el nem sülne.

Legvégezetre pedig cs. kir. privilégiumot arra: hogy mig Esztergom más képviselöt nem választ, addig Besze János lesz onnan a követ.

Mindezen kitüntetéseket a deczember 17-ki rögtönzött handabandáiért kapja a jobboldal vice-generálisa!

Az ipar és kereskedelmi minisztertől.

Deák Ferencz: egy közösügyes fekete sárga lobogót kétfejü sassal, mint Magyarország önálló függetlenségének elvitázhatatlan diadal jelét. —

A belügy minisztertől.

A vármegyék: több oly kegyelmes rendeleteket, melyek a megyei autonomiát egy kissé meg (Wenck-) h á m o z z á k.

A közlekedési minisztertől.

A haza: vasut és csatorna terveket, melyeken — ha elkészülhetnek — a nemzeti lobogót is szabad lesz kidugni, Soroksártól Ráczkeveig. —

No, hát Ludas Matyi semmit se kap? hát biz ö is könyen kaphat a cs. k. fiskustól egy kis sajtópert, hogy bolondjában annyi szent igazságot kitálal az olvasó elébe.

Eredeti levelek.

XLVII.

Kedves atyámfia Marczi!

Azt hiszem, nem fog derogálni, hogy atyafiságot kötök veled, mert hát engem se a gólya költött ám. Szép apámat Karakán Pétert a nagyságos Rákóczy fejedelem még a kurucz háborukor felejtette itt ebbe a görbe országba.

Apámnak, nagyapámnak testvér! szép kis birtokocskája volt még itt a székely földön, de Puchner uram 49-ben gondoskodott róla, hogy nekem már örökségül ne maradjon egyébb a koldus tarisznyánál.

Igy tehát én is csak mint afféle magadszörü szegény legény komencziómból éldegéltem becsületesen ekkoráig, hanem hát a minapában a gazdám elött. — ki mióta királybirónak megtették, testestöl lelkestöl deákista. — kitaláltam kottyantani, hogy én meg Kossuthista vagyok, s ezért az én nagyságos uram rögtön kikergetett az udvarából, és most már kenyér nélkül állok a világon.

Hejj testvér! csak igaz marad az a példabeszéd: „h a s z e g é n y v a g y h u z d m e g m a g a d, n e t á n c z o l j“ látom én, hogy a szegény embernek még csak meggyözödésének sem szabad lenni ebben a szabad világban.

Azt mondogatják itt az urak kedves atyámfia! hogy Kossuth apánk csak azért irogatja azokat a szép leveleket, mert hát ismét kormányzó szeretne lenni! Hej adná az isten, hogy még egyszer azt érnénk meg, mert hát csak a vak nem látja azt által jó testvér, hogy bizony jobb világ volt akkor, mikor ö kormányzott. Bezzeg nem szedte akkor a nimet katonával a porcziót, mint most; nem volt akkor szükség finánczra mint most, nem volt zsandár, se istenpli, se króta, de mióta Deák uram tartja a gyeplüt kezében, bezzeg van döge mindegyiknek.

Bizony csak furcsa bomlott világ ez kedves testvér! azzal nem tud az én természetes eszem kibékülni, hogy a mit 18 esztendeig a csömörlésig megutáltunk, most azon igazságtalanságokra magunk nyomjuk rá — az az hogy az országgyülés bölcs többsége üsse rá a törvényesség pecsétjét.

Hallom kedves testvér! hogy a jobboldal fele, söt több felénél olyan képviselökböl áll, kiknek nincs más kötelessége csak az, hogy mikor a pátrónus meg Somsich uram elvégzi az órátiót, éljenezzenek és kézzel lábbal tapsoljanak, s aztán torkuk szakadtából kiabálni hogy „s z a v a z z u n k“; ha aztán szavazásra kerül a dolog, igent mondani, vagy a másikra rá kiabálni hogy „e l á l l.“ Ha csak ennyi ott a teendö, irjál egy instántziát kérlek a nevemben Deák uranak, hogy hát azért az 5 frt. diurnumért én is megte-

szem mindazt a hazafini kötelességet, csak komendáljon el engem valahova itt a székely földön képviselőnek.

Söt én még többet tudok sok jobboldali Lázárnál, mert én ugy tudok dunyogni, mint egy lódarázs s ha én elkezdek dunyogni az orromon mint Pulszky! beszélhet aztán Madarász és a kompániája nem ért abból egyetlen egy árva szót sem a gyorsiró; — ha pedig ez le nem irhatja a beszédet — a nép sem fogja azt olvasni, mire pedig hogy ne olvassák, nagy szükségök van a deákistáknak.

Az itteni hangulatról annyit irhatok kedves testvér! hogy ujév után nem jó lesz e nép között semmiféle deákot emlegetni, hanem a nagyságos urak, ezeknek a pereputtyai, Bach huszárjai, Smerling lovagjai, és a kálomista papok nagy része, ha valami kurucz vagy labancz háboru meg nem zavarja ezt a mostani krótás dolgot, — mind deákistákká lesznek, hanem ezekkel aztán a Pesti Napló nem szalasztja ám meg sem a muszkát sem a burkust.

Szerető rokonod
Karakán Miska.

Kurucz hangok.

No már azt meg kell vallani:
Herr von Géfort nagy hazafi!
Azon pártnak kész szolgálni —
Mely őt jól tudja dotálni.
Dicsekszik is szörnyen vele:
Hogy a zsebe mindig telve.

Ős régi a család fája,
Szapora is a fajtája.
Békés megye a házája . . .
Büszke is lehet reája.
Mert hát őt oda tereli:
Hova tetszik . . . Deák Feri.

S uramfia! minő nagy bölcs?
Bölcsebb, mint vala Salamon!
Okosabb fő aligha van —
Övénél a jobboldalon.
Ő leczkézi a balpártot
Hogy **„tanuljon és dolgozzék;“**
Ne csupán a szabadságról
S alkotmányról ábrándozzék.

Köszönjük a jó tanácsot, —
Nincs szükség oly tanitóra:
Ki az államadósságot . . .
Oly Hübele Balázs módra
A szegény népre rá rójja.

Hogy jött létre a vegyes házasság?

(Egy klerikus naplójából közli Csalán Péter.)

Hajdanába, mikor még a vegyes házasság kérdése felett sok nehézségek merültek fel, s meglehet az omnipotens klérus is megsokallotta már bizonyos é r d e k e k b ő l e kérdés megoldatlanságát: el lön határozva, hogy ennek tisztába hozatala végett, jó lesz egyenesen Rómába követet küldeni, s ott magától a minden üdvösségek ingbe gatyába járó kutfejétől e kényes dologra nézve határozatot eszközölni.

E végett csakugyan meg is lön bizva akkoriba D. J. püspök ő exellentiája, oly formán pedig, hogy addig haza se jöjjön, mig e részben teljes engedelmet ki nem eszközlött.

Elment tehát D. ő exellentiája az örök üdvösség városába, még pedig egyenesen magához a pápához. Persze sok fáradságba került az audentzia ki eszközlése, azonban végre is ki nyervén ezt, ő ezellentiája tehát fényes ornátusban a vatikán pazarfényü termein át végre be térgyelt oda, hol Ő Szentsége szokott tartózkodni.

Az óriási aranyozott czifra müvü kétfele nyiló ajtókat a földi meny kapuit előtte nem annyira szent Péter mint két fényes sisakos és pánczélos kardos zsandár fölnyitván, azon át folytatá térgyelését a puha bársony szönyegen egész egy pompás divánig, melyen ő exellentiája nagy meglepetésére a szentséges pápa magával a Jézus Krisztussal ült s egy kis asztalon kettecskén tárkliztak. Éppen pápa ő szentsége 4 kilenczest s egy quartot mondott midőn D. püspök lábnyalásra hasalt le előtte, de ép azon pillanatban a Krisztus is négy alsót mondott, s ő szentsége kálkulussában meg csalatkozván, boszus lön s rá kiált a püspökre:

„Hát maga mit keres hol a pokolba jár itt?

— Itt járok előtted óh minden szentek szentje, azért jöttem, hogy miután immáron odahaza minálunk az eretnekek is merészlik szemöket az igaz hivőkre vetni s egymás iránt mindeddig vétkes szerelmet táplálni, bár mink testtel lélekkel capacitáljuk szüzeinket és — — — de már itt D. exellentiája nem végezheté be beszédét, mert a Krisztus bele szóllott s mondá:

„Ej menjen barátom dolgára, nem érünk rá most az ilyen hiábavalóságokon gondolkozni, — menjen oda abba a másik szobába uram atyámhoz, kérjen ő tőle tanácsot.“

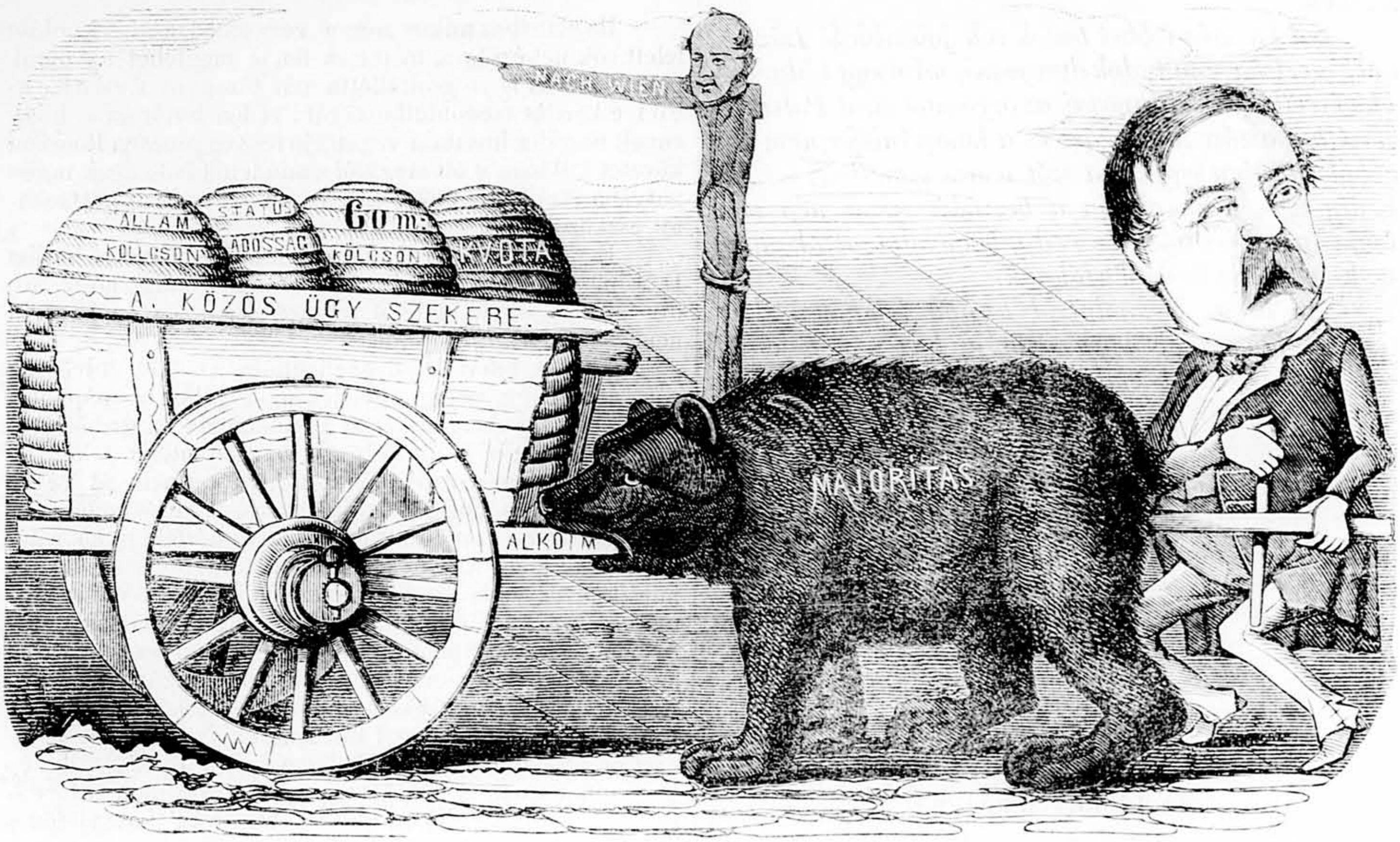
Nem lévén tehát már mit tenni, ő exellentiája megint elkezdett tovább térgyelni, s nagy fáradsággal be is jutott ama másik terembe, hova utasitva lön; — föltárulván pedig előtte a fényes kapuk s azon betérgyelve, hasonló nagy meglepetésére látá ott ismét egy pompás divánon Krisztus urunk édes apját szüz Máriával szép csendesen piquettirozni egy kis puszpángfa asztal mellett. Már itt ő excellentziája nagy konfuzsióba jött ám a felett, hogy kinn és mely részen kezdje meg a csókolódzást, de mig ezen törné fejét, megszóllal az öreg ur, s igen nyájas modorban kérdezé:

„Na édes fiam! hát mi jóért fáradt ide mi hozzánk?

„Ide vagyok igazitva oh mindenek ura! tanácsot kérni a végett, hogy hát mi tévők legyünk oda haza a fejér cselédekkel? kik az eretnekekbe nagyon bele szerelmesedének, s most már erövel férjhez akarnak menni, de a mi törvényeink erösen tiltják az ilyen vétkes lakadalmat.

— Ugyan, ugyan édes fiaim! — szólt az öreg ur már hogy eshetik az, hogy ily haszontalanságokon is skrupulózuskodnak magok, — hisz vegyenek példát én

Báró De Mánx meséjéből.

Addig addig szopogatta a medve a mézzel bekent taliga rudat, mig végig ment rajta, akkor aztán a méhész Ferencz gazda a rudvégibe dugta a csapot és ugy retiráltatta a medvét Bécsig. Ottan aztán agyonverte, megnyuzta és a bőrét eladta a nimetnek.

---

rólam, lássák én evvel a derék jó zsidóasszonynyal. — (mutatván szüz Máriára) hány száz esztendő ólta élek együtt, még sem történt köztünk semmi baj . . . ne irigyeljék a mások boldogságát, hanem eszközölje inkább azt, menjen haza szerelmes barátom s adja tudtul határozatomat magyar hiveimnek.

Ez örömhirre, széles boldogságába ő exellentiája nem is térgyen, hanem hason csuszott kifelé, — s alig érkezett haza, mingyárt férjhez adott csak a maga unoka hugai közül is vagy hatot, — még pedig maradt reservába is annyi. Ez idő olta nem igen válogat osztán az omnipotens klérus se a zsidó se a kálvinista sem semmi más fajtájú leányba, ha még ugy férjhez mehetne is.

Pattantyúk.

A kormány tehát a kvóta és államadósság kérdésében is győzött, a többség tetszése szerént megszavazta a közösügyek nagyját és kanját . . . most már csak beléphetünk ujév után abba a közösügyes nagy boldogságba? minek epitáphiumára bizvást fellehet irni, mit egy furfangos diák egy rozzant tyukól oldalára irt:

„Téged is megpróbál két tavasz és két tél,
Két év mulva elhord innen a forgó szél.“

Miért nincs a jobboldali képviselők nagy részének szónoklataiban az a bizonyos élesség és csipősség, mi a balpárt érveléseiben mindenütt feltalálható?

Azért biz ott édes atyámfia! mert a h e r é k n e k nincs fulánkjok.

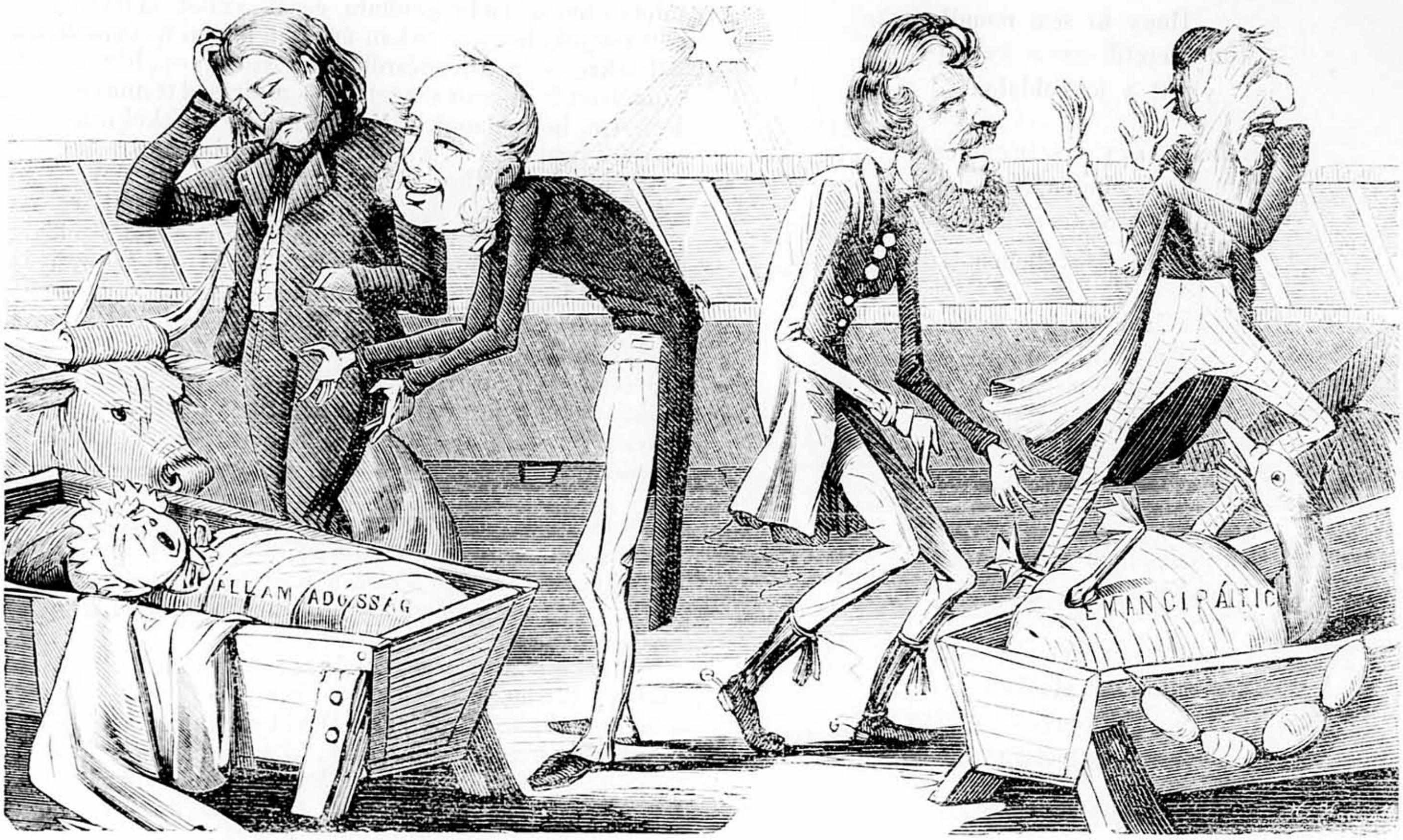
Pulszky az államadósság feletti vitákban azt mondá, hogy az osztrák státusadósságot azért vagyunk kénytelenek elfogadni, mivel a szabadságot meg kell v á s á r o l n u n k.

Ludas Matyi ellenkezőleg azt hiszi, hogy a szabadságot nem hogy meg vásárolta volna Pulszky uram és pártja, sőt azt épen most a d t á k e l.

Denique csak mégis különb város Körös mint Kécskemét. Hogy hogy? Képviselőinek, — kiket a most legközelebb tartott megyei közgyülésre küldött fel szivökre kötötte, hogy a baloldallal szavazzanak, mert különben uti költségeiket meg nem téríti.

No ha az országgyülési képviselők öt forint diurnumát is ezen feltételhez lehetne kötni . . . Krisztus szent háromság üttsegéljen . . ugy szét foszlanék az a jobboldali majoritás — hogy aligha maga nem maradna az öreg Deák.

A krisztkindli.

Német. Nézd csak nézd te magyar! legyen jó karácsonod, neked adom ezt a kis krisztuskát!

Magyar. Ebalelke nimetje, ő csinálta, még is az én nyakamba sózza.

No Salamon! ne obégass, nézd itt a messiástok a mire oly rég vártatok.

Váj mir . . váj! fhélek tülle, hogy nem khóser?

Valaki juxból az Idők Tanujába üdvözlő sorokat küldött Besze Jánosnak, a miért az országgyülési képviselők közül egyedül csak neki volt bátorsága felemliteni a Kossuth dollárokat, hogy hát hova lettek?

Vérszemet kapván erre Ó-Buda leendő prefectusa! olyan maliczjára vetemedett, hogy hát az országgyülés szine előtt még azt is ráfogta a nemzetre: hogy az osztrákot mi zavartuk bele egy pár ezer millió adóságba.

Szja! a ki miniszter tanácsos akar lenni, annak a jelszava: „r e s z k i r t k u c s é b e r.“

A fáma azt meséli, hogy Deáknak Zalában még életében nagyszerü emléket akarnak állitani.

Hatvanegyben ez az eszme megjárta volna, de most már egészen felesleges. Deák Ferencz neve ugy sem lesz egyhamar elfeledve, mert hát valahányszor kvótát porcziót, akczizt fogunk fizetni, a közösügy hösét bizonyára mindannyiszor keservesen megfogjuk . . . e m l e g e t n i.

Egy együgyü molnár következőkép beszélte el a biró előtt panaszát:

„A mint a malom küszöbén állok, egyszerre csak nagy puffogást hallok, — hátra nézek, hát csak akkor veszem észre, hogy az én hátamat döngetik.

Somogyból irják a Matyinak, hogy a némaságáró[1] ismeretes nagy készültségü kis Pistika azt drótoztatta egyik barátjának, hogy akaratja ellenére főispán lesz? mely méltóságot csak is hazafiságból vállalván el, minél fogva neki mint méltó utódjának szivből gratulál. Ámde a szigetvári kerület választói azt mondják, nem oda Igmánd! nem kell nekik bárány képviselő, hanem maga a hatalmas oroszlány Kossuth papa! De mivel azt is tudják hogy személyesen be nem jön, következetességből meg elégszenek egy oly tigrissel is mint Hegyessy Kálmán.

„Még is csudálatos valami az a szerelem, — monda barátjai előtt egy fiatal férj. — Esküvöm előtt majd megettem nőmet . . . s most? bánom hogy nem tettem azt.

Alsó J . . . helységből panaszképen tudositnak, hogy az odavaló kath. pap a vallási türelmetlenségnek szánalomra méltó bizonyitékát adta legközelebb. Ugyan is hallottat kisérvén az örök nyugalomra, a gyászmenettel szembe jött egy oláh s a pap mellett haladva el nem vette le kucsmáját. Nosza a páternek sem kellett egyébb ott hagyja a koporsót, neki ront dühösen az oláhnak és brevi manu amugy isten igazában felpofozza. Ez aztán csak s pap! tul tesz Csernátony minden csukjássain.

Alkományos szerelmi vallomás.

Ugy szeretlek édes rózsám!
Hogy ki sem mondhatom,
Mint szeretik azt a kvótát...
Ott a jobboldalon.

Kebelem egy országgyülés!
Hol minden érzelem,
Egyedül csak te rád szavaz
Oh én egyetlenem!

Érzelmeim többsége hajh
Tied örökre tán?...
S te azt ugy látszik jól tudod
Csalfa, hamis leány!

Neked van mindig igazad
És én csak hallgatok,
Ellenedben óh érzem azt:
Kissebbségben vagyok.

Te vagy szivem szép szerelme,
Miniszter elnöke!
S én egy szerény alkotmányos
Negyvennyolczas megye.

Oh én szeretlek tégedet!
Örök időkön át,
Csak engedj majd te is nekem
Autonomiát.

Oh engedd, hogy minél elébb
Enyimnek mondjalak,
És a mikor tetszik nekem
Meg is csókoljalak.

Add hát kezed, mert hogy ha nem
Az szent és egy igaz:
Szivem helyetted bizalmat
Akkor... másnak szavaz.

Antipáter.

Történelmi okmánytár.

Egy alispán sürgető levele egyik szolgabirájához.

Szigeth, 1867. November 28.

Édes öcsém János!

Midőn 1809-ben a nemesi insurrectiót kompromittálni akarták, kakas nélküli pisztolokat adtak nekik s az ilyen fegyverre mondta aztán egy nemes atyánkfia Alvinczinak hogy: „h a l l j a - e k e e A l v i n c z i ! n e m z é l n é k e n d m e g e z t a p i s z t o l y t ?“ ugyanazon helyzetben vagyunk mi szerelmes öcsém! most a megyei kormányzatnál. Mert lásd a megyei autonomia ellenségei kezeinkbe csak a becsület fegyverét rakták le, és azt hiszik, hogy ez a mai időben elég az üdvösségre, pedig hát a mint látom, ezen becsület fegyvere is oly kakas nélküli puska kezd lenni a mai időben, a mivel lőni nem lehet.

Sajnosan kellett tapasztalnom édes Jancsi öcsém! mióta ezen secundo genitura egyik szálát markunk között tartjuk, hogy te ritkán érkezel felelni a kiadott rendeletekre, — a teljesitésről plane szó sincs, bár némely rendeletet 5—6-szor sürgetek, — aláirásodat annyira nem ismerem, hogy annak valódiságáról jó lélekkel hitet sem mernék tenni, holott a többi 19 szolgabirónak kezekereszt vonását még sötétben is felismerem.

Látod kedves öcsém! az ily hanyagságnak az osztán a következése, hogy a nép megutálja a tisztviselőket. Ládd a mult gyülésen is Szapuló Pál bátyád az iránt interpellált bennünket, mi oka annak, hogy a nép marhasót nem kap? pedig ha kedves bátyád az ő buga fejével betekintett volna az irodába, habár csak oly rövid időre is, mint Bolond Istók Debreczenbe, meggyőződhetett volna, miképp az egyedül a te hanyagságodon mult, ki öt percznyi időt is restelsz forditani arra, hogy legalább hasból készitenél egy hivatalos jelentést.

Azért is azt mondom én édes öcsém! hogy ha már engemet nem tekintesz is mint kálvinistát, tekints legalább a te nagy bátyádra Hurka Jánosra, ki most tulajdonképen kormányzó, hiszen ő is telivér oláh mint te vagy, — együtt zarándokoltatok a románok Mekkájába Szamosujvárra

Tekints arra, hogy a fekete egyházi zsidók a népnek már rég hiteleznek pálinkát erre a sóra, s ha azt meg nem kapják, bejönnek majd Dávid Samuhoz, és feladják majd Hurkát a budai basának, ki a hevesi eset után ha talán nem is küld már reánk holmi rajnereket, de igen könnyen kiszemelhet egy volt bachistát, ki neki az ily hanyagságokat feljelentse; akkor aztán a nemzetiségek Eldorádója, a megyei autonomiának be lesz fütyölve.

Mert hát ládd kedves öcsém! az még is türhetetlen állapot volna, hogy egy huszadrész szolgabiró állitsa meg az egész megyei gépezetet.

Azt látom én édes öcsém! hogy te arra számitasz, miképp a mi türelmünk ki fogyhatatlan, és ki nem rukkolunk az ily hanyagságokkal? Arra ugyan ne számolj, mert ha mi azt teszük, akkor a te állásodat még macedonai Papp uram sem menti meg. Akkor hiába voltál te az áltatalod be nem adott öszveirás szerént honvéd, mert tudd meg, hogy Ludas Matyi kezében az a szabad sajtó oly éles fegyver, mely nem csak a te hanyagságodat meg-rójja, de még utoljára magát a római pápát is házasságra kényszeriti.

Ne vedd tehát édes öcsém rosz neven baráti figyelgyelmeztető soraimat, hanem fél bal... indulj iróasztalodhoz, és 3 óra alatt készitsd el a marhasó iránti jelentésedet, és a marha relátiót is küld be, akkor aztán szerető bátyád marad

Egres Bálint alispán.

Merengés.

Sebes Körös partján
Sétálva merengek:
Mily jó hogy az Isten
Vizet is teremtett?

Fürödnek a bakák,
Tehát a viz most a
Königgrätzi szenyet...
Egy kissé **lemossa??**

Szapuló Matyi.

Párbeszéd a ráczkevei tisztujitásról.

Egy ráczkevei és egy szabadszállási polgár között.

Szabadszállási: No koma! hogy ütött ki kenteknél a tisztujitás?

Ráczkevei: Egészen n y á r i a s o n.

Szabadszállási: Mi a manót? ilyen téli időben nyáriason?

Ráczkevei: Igen hát amugy Nyári Páliason.

Szabadszállási: Akkor hát kutyabaj sincs, meglehetnek kendtek elégedve vele.

Ráczkevei: No már pedig épenséggel nem vagyunk meg elégedve vele, — legalább most az egyszer nem, mert lássa koma! a mi követünk okos ember, nagy ember az igaz, hanem aztán nagy basa felettünk az is igaz.

Szabadszállási: Hát aztán mi panaszuk van kendteknek ellene?

Ráczkevei: Hát 1-ször az, hogy a küldöttségnek mely nála mint elnöknél tisztelgett azt fogadta, hogy azok kik a provisorium alatt szolgáltak nem jönnek kándidátióba és még is bele jöttek; midőn aztán figyelmeztettük fogadására, azt felelte, hogy ő nem kándidált, hanem a kándidáló bizottmány, pedig hát a törvény azt mondja, hogy az elnök a kándidáló bizottmánynyal együtt kándidál; igy hát a provisoriusok az ő tudta és akaratával jöttek kándidátióba.

2-szor. A törvény azt mondja: hogy a kándidáló bizottmány a választókból alakitandó a képviselők által, nálunk pedig a választók közül senki sem lőn megválasztva, hanem maguk magukat választották meg a képviselők kándidáló bizottmánynak.

3 szor. Nem a régi szavazás szerént történt a választás, hanem olyanformán az isten verje meg, hogy a kandidáltak neveit leirták egy darab papirosra s aztán ugy adták át a szegény irástudatlan embernek; az irástudók aztán halászhattak a zavarosban, ugy csinálták meg a választást a mint ők akarták s az eredmény a lett, hogy többnyire pecsoviesok és kubinczkiak választattak meg a szegény nép nagy szomoruságára. Na ha Kecskeméten, Kőrösön és Czegléden is igy ütött ki a tisztujitás, hol szinte elnök volt, mint Ráczkevibe, akkor ugyan nem sok köszönet van benne.

Igy történt biz-e szomszéd! ezért aztán a ráczkevei nép, mely eddig mint szeretett képviselőjét a tenyerén hordozta, méltán neheztel rá. Csinált is már reá egy nótát, megtanitom kendet is rá, vigye el Szabadszállására, majd a kendtek képviselőjük csinál reá kadencziát:

Nyáry! Nyáry! mivé lettél?
Szép hiredből de ki estél —
Saját pártod megtagadád . . .
A baloldalt bukni hagyád?

Hova tetted az eszedet?
Tele sugták a füledet . . .
Azok a jó pestiek is —
Kikről rád ragadt a pestis.

Lesz ám még követ választás,
Helyedbe is majd akad más;
Ki a népet ugy szereti:
Hogy aztat fel nem ülteti.

Holdvilág-e vagy napvilág?

Kántor uram, meg a falu borbélya nagy borozásba merültek, annyira teleszitta magát mind egyik az árvaleány hajszinü vinkóval, hogy ha valameik meghajlott, kibugyant a karczoslé belőle. —

Azonban véletlenül eszökbe jutott, hogy haza is kék menni s egyesült erejökbe bizva, elindultak hát karon fogva. Hanem a csapszék előtt nagy árok lévén s ezen az átjáró palló igen keskeny, egyik sem mert rá vállalkozni, hogy rajta át menjen, mig végre gyámoltalan tanakodásuk eredménye az lőn, hogy a palló végénél szépen leültek szemközt egymással, mint valami csapszékbeli asztal előtt, rákönyököltek a pallóra s bámulták az épen teljes tündöklő szép holdvilágot.

Ezen fontos bámulásukba disputa keletkezett a fölött, hogy a holdvilág nem holdvilág hanem napvilág. Egyike egyiket, másika másikat erősitgeté, azonban legnagyobb disputálásukat egy harmadik ember szakitotta félbe, ki hasonló telt lelki állapotban tántorgott a palló felé, s midőn hozzájuk ért, kántor uram meg szólitá kérdezvén:

„U g y-e s z e r e l m e s b a r á t o m! a z o t t a z é g e n a m i s ü t, n e m a h o l d h a n e m a n a p?

Mire a kérdezett astronomiai bölsességének teljes troppóságában válaszola:

„N e m t u d o m u r a m! m e r t é n n e m e b b ő l a f a l u b ó l v a l ó v a g y o k.“

Függetlenségi paródia.

Kényesen jár a paripa —
Bársony nyereg rajta,
Bársony még a kantára is,
S aranyzott a zabla . . .

Bársony nyereg — bársony kantár —
Aranyzott zablája —
S a szilaj ló kényes szája
Rágva rágdogálja.

Izzad a ló terhe alatt . .
Nevet a gazdája, —
Megszoritva a terhellő . . . .
Könnyen le nem hányja.

B. Alla.

Karácson- és ujévi ajándékul.

Tiszta rokonszenvvel ajánljuk a n. é. közönség figyelmébe *„az országos magyar képzőművészeti társulat“* sorsjegyeit, melyek 80 darab 12,000 frt. értékü nyereményekre vannak felosztva.

Egy sorsjegy ára 50 kr., **tiz** sorsjegy után egy **ingyen** sorsjegy adatik.

Diskurszus

I c z i k szomszéd és M i h á l y gazda között.

Mihály. Hevesből hát már vissza hivta a kormány a királyi biztost, hanem lássa szomszéd! — én még most sem foghatom fel, hogy tulajdonképen miért is kellett szét kergetni azt a megyei bizottmányt?

Iczik. Miért kellett? hát azért mert nagyun N é m e t h-esen ment uttan minden. —

Mihály. Hogy ment volna? hiszen az a Németh a 48-iki alkotmányt védte.

Iczik. Már akhármit védett, de a magyar föggetlen felelüs minisztheriomnak nem lehetett megengedni, hugy ógy menjen a dulug, a mint a n i m e t n e k t e t s z i k. —

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! khi az urszághus khépviselük khüzütt a legesleg nagyubb bujthogatu gyujthugatu, izgathu reactiunáros?

Mihály. Bizony nem tudom én szomszéd! talán Miletics vagy Dobzsánszki?

Iczik. Nem tholálta khend Mihály gazda! a herr vun Patay!

Mihály. Enye szomszéd! hogy mondhat már ily vadat.

Iczik. Nem én mundtham hallja khend! — hanem a gráf Andrássy minisztber elnük mundá az országgyölésen, hugy a reactiu musthanság v e r e s t h u l l a t visel. A herr vun Patay pedig az egyetlen egy khépviselü, khinek kholopja mellett miutha csak az urszággyölés tart, mindig veres thull van. E szerint tehát csak is ü a reactionáros.

Mihály. Ugy? a már más, ha a miniszterelnök mondja, tudja Iczik szomszéd! azt a példabeszédet: „u r n a k, b o l o n d n a k m i n d e n s z a b a d.“

A postás karácsoni köszöntője.

Itt vagyon imm’ ron
Itt a szent karácson,
Minden tisztes háznál
Szerencse tanyázzon.
Kinek kinek adja . . .
Meg azt az ur isten!
Mire szüksége van
Mi neki még nincsen.
Gazdagnak jó szivet,
Hogy máson segéljen, —
Szegénynek telt erszényt
Hogy bu nélkül éljen.
Erőt, egészséget —
Minden hazafinak
Kissé jobb erkölcsöt
A jobboldalinak.
Virágzó jövendőt
Szép magyar hazánknak
Számos éveket még
Kossuth jó apánknak.

Varga Károly urnak Kömlödön: A czimszalag hibás, a könyvben rendben van a félévi előfizetés.

Köszönet nyilvánitás.

Miután Mészáros Károly ur a „Ludas Matyi“ tulajdonosa és felelős szerkesztője 1868-ik év elejétől kezdve lapja kiadási kezelését is maga fogja eszközöltetni s igy alólirt eddigi kiadóknak e lapra vonatkozó mindennemü felelősége megszünik a t. cz. közönségnek eddigi pártolásaért öszinte köszönetünket ezennel tiszteletteljesen kifejezzük

Pest, 1867 deczember 22.

Első magyar egyesületi könyvnyomda
Fanda és társai.

Rajzoló **Ujházy**. | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Mihailovich**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.